

nenie opísané v lekárskom svedectve a hojaci sa za 8 dní, teda ako verejný úradník pri výkone svojho povolania skutkom inému ublížil; tento čin bol kvalifikovaný ako prečin zneužitia úradnej moci podľa § 473 tr. z.

Súdy nižších stolíc použili kvalifikácie podľa § 473 tr. z., lebo považovali obžalovaného, keď ako sprisahajúci lesný hájnik konal službu v súkromnom lese, za verejného úradníka. Uvedené okolnosti sú ovšem vhodné k naplneniu pojmu orgánu vrchnosti podľa § 5 zák. čl. XL:1914. Pojem verejného úradníka však nie je totožný s pojmom orgánu vrchnosti. Zrejmé je to z porovnania § 461 tr. z. a pôvodného § 166 tr. z. a teraz § 5 cit. zák. čl. XL:1914. Koho je možno v smysle tr. zák. — v tomto prípade v smysle § 473 tr. z. — pokladať za verejného úradníka, určuje § 461 tr. z. Sú to jednak tie osoby, ktoré podľa svojho úradu, služby alebo zvláštného poverenia sú zaviazané prevádzať štátne úkoly verejnej správy alebo spravodlnosti, municípie alebo obce. Táto kvalifikácia u obžalovaného vôbec chýba, lebo obhospodarovanie súkromného lesa nespadá pod tieto prípady.

Ďalej stanoví § 461 tr. z. za verejných úradníkov tie osoby, ktoré u verejných fondov, nemocníc, ústavov choromyseľných a pod. sú ustanovené ako dozorci, lekári, úradníci alebo sluhovia.

Avšak v súdenom prípade nie je tvrdené, ani zo zistených skutkových okolností to neplynie, že by bol mal majetok, na ktorom bol obžalovaný sprisahajúcim hájnikom, nejaké také určenie pre verejné blaho alebo záujmy vymedzené v § 461 tr. zák., ktoré práve zriadencom na takom majetku dodáva charakter verejných úradníkov v smysle trestného zákona. V súdenom prípade ide len o súkromný hospodársky podnik.

Neprávom preto bol čin obžalovaného, ktorého nemožno pokladať za verejného úradníka, kvalifikovaný ako prečin zneužitia úradnej moci podľa § 473 tr. z., čím bol zapríčinený zmätok podľa § 385, č. 1. b) tr. p. V dôsledku toho bolo by treba kvalifikovať čin obžalovaného ako prečin ľahkého poškodenia na tele podľa § 301 tr. z., pre ktorý podľa § 312 tr. z. lze zahájiť trestné pokračovanie len na návrh poškodenej strany. Ponevác poškodený J. P. prehlásil, že nežiada potrestanie obžalovaného a teda neučinil zákonom vyžadovaný návrh na potrestanie obžalovaného, nemožno podľa § 326, č. 4 tr. p. uznať obžalovaného vinným ani týmto trestným činom. Odsudzujúce rozsudky nižších súdov sú tedy postihnuté vecným zmätkom podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.; ponevác toto sa stalo na škodu obžalovaného, bolo treba k tomuto vecnému zmätku hľadeť z moci úradnej podľa § 385, posl. odst. tr. p.

Čís. 5506.

Manipulanta dobytčích pasov, ktorý pri vystavovaní dobytčích pasov sám nesprávne postupoval a potom v trestnom pokračovaní proti osobám zúčastneným na padelaní pasov jednak navádzal svedka ku krivému svedectvu (§ 222 tr. zák.), jednak i sám ako svedok falošne vy-

povedal v úmysle, aby od seba odvrátil podozrenie z trestného činu, neľze okrem pre zločin podľa § 222 tr. zák. uznať zároveň vinným i prečinom nadržovania oným osobám podľa § 374 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 5. februára 1936, Zm IV 493/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Ch. S. a spol. pre prečin falšovania verejnej listiny atď., čiastočne vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného J. C., z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385, č. 1 a) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu, nakoľko tento obžalovaný bol uznaný vinným prečinom nadržovania podľa § 374 tr. z., a na základe § 326, č. 1 tr. p. obžalovaného oslobodil z obžaloby pre tento prečin.

Z dôvodov:

Základná je zmätočná sťažnosť obžalovaného J. C. v smysle § 385, č. 1 a) tr. p. z toho dôvodu ohlásená, že nespáchal čin nadržovania v prospech spoluobžalovaných, lebo nemal úmysel nadržovať obžalovaným S. a A., ale chcel sám uniknúť trestnému stíhaniu odvrátením od seba podozrenia, že neprávom postupoval pri vydaní dobytčieho pasu.

Podľa § 17 nar. č. 40.000/1888 min. zem. manipulant dobytčích pasov je povinný sa presvedčiť, že ten, kto žiada vystavenie dobytčieho pasu, je vlastníkom dobytka. Nakoľko manipulant dobytčích pasov napíše do dobytčieho pasu falošné údaje následkom toho, že porušil svoje povinnosti, môže byť za to disciplinárne, prípadne aj trestne stíhaný.

Zistené je, že J. C. ako manipulant dobytčích pasov vystavil dobytčí pas na teľa bez toho, že by bol vypočul vlastníka teľaťa, ďalej že na základe tvrdenia spoluobžalovaných napísal do dobytčieho pasu nepravdivý údaj, že teľa je 4 týždne staré. J. C. porušil tedy svoju povinnosť pri vystavení dobytčieho pasu, lebo sa nepresvedčil o pravdivosti údajov, ktoré potvrdil; právom mohol mať tedy obavu, že by sa vydával trestnému stíhaniu, keď by uznal pri svojom svedeckom výsluchu, že pas vystavil na žiadosť spoluobžalovaných a keď by netvrdil, že M. V., vlastníčka teľaťa, dala si u neho vystaviť pas. J. C. tedy svojou bez prísahy složenou falošnou svedeckou výpoveďou hájil v prvom rade seba, a keď aj objektívne pomáhal oddialiť podozrenie trestného činu od spoluobžalovaných, neľze uznať, že by bol mal úmysel poskytnúť pomoc spoluobžalovaným, aby zostali beztrestnými, lebo čin J. C. bol v takej súvislosti s činom spoluobžalovaných, že len zatajením pravdy mohol sa hájiť, zvlášte keď sa vezme do úvahy, že nebol upozornený na to, že môže odopreť svedectvo. Ponevác ku skutkovej podstate prečinu podľa § 374 tr. z. sa vyžaduje úmysel nadržovateľov poskytnúť pomoc pachateľovi alebo účastníkovi zločinu alebo prečinu, aby zostal beztrestný, a ponevác neľze uznať, že by J. C. bol konal s týmto úmyslom, mylil sa vrchný súd, keď obžalovaného J. C. uznal vinným prečinom podľa § 374 tr. z.

Je tu dôvod zmätočnosti uvedený v § 385, č. 1 a) tr. p. Preto najvyšší súd čiastočne vyhovel zmätočnej sťažnosti a oslobodil obžalovaného J. C. z obžaloby pre prečin nadržovania.